

ниятъ човѣкъ и искали да му служатъ, като прѣ-
обърнатъ свѣта: да нѣма бѣдни и богати, да нѣма
господари и роби, търтеи и работници, а да има
само хора, човѣци-братя, равни прѣдъ закона и
прѣдъ себе си.

Около това врѣме той се залавя и съ своитѣ на-
пустнати стихове и разкази. Тукъ той завършва и
хубавата си пѣсень **Хайдути**, която замислилъ още
като 13—17 годишенъ хлапакъ — ораторъ по Ал-
тънъ-Калоферскитѣ мегдани. Въ нея той описва
себе си — въ лицето на Чавдара, който е роденъ не
за аргатинъ, не да пасе краставитѣ кози и овце на
душманина, а съ пушка бойлия въ ржката, да брани
своя братъ отъ тия изедници и душмани.

Хайдути е пѣсень силна и бойна: въ нея кипи
и любовъ къмъ хората и умраза къмъ тѣхнитѣ хищ-
ници; въ нея се излива края на търпението и се носи
кървавиятъ викъ на кървава разплата. Младиятъ
поетъ я декламира между своитѣ руски другари, и
тѣ я разбиратъ: тя е еднакво силна и за България и
Русия, защото и тукъ и тамъ има потиснати и по-
тисници: у насъ чорбаджии и турци, тамъ — госпо-
дари-чифликчии и сурово управление; у насъ „хай-
душки сборища“, тамъ — „тайни събрания“, въ
които се пѣе погребната пѣсень на чифликчията и
царя. Ако бѣше въ България, Ботьовъ щѣше да
влѣзе въ „Хайдушкото сборище“; но той е въ Ру-
сия — и влиза въ „тайнитѣ събрания“. Тукъ мла-
диятъ Христофоръ — както го наричали — се прѣ-
далъ отъ душа и сърдце на работа за правото и чо-
вѣщината. Хората отъ тия тайни събрания искали
да замѣнятъ монархията съ република, дѣто да нѣ-
ма царъ и рая, а да бждатъ всички еднакви синове
на едно и сжщо общо отечество. Властѣта ги гони